

Sygn. akt II W 1049/20

0.1. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2021 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Dominik Mąka

Protokolant: Karolina Rzeszowska - Świgut

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 czerwca 2021 roku

sprawy S. J.

córki A. i L.

urodzonej (...)

oskarżonej o to, że:

1. w terminie do 27 maja 2019 roku w N. jako prezes zarządu firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną na sprawy finansowe spółki, w tym terminowe wpłacanie należnych podatków, swoim zachowaniem spowodowała, że należny od spółki jako podatnika podatku od towarów i usług podatek za miesiąc kwiecień 2019 roku uporczywie nie był wpłacany na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a kwota nie wpłaconego w terminie podatku wynosiła 32.461,32 złotych, czym naruszyła obowiązek określony w art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

2. w terminie do 1 czerwca 2020 roku w N. jako prezes zarządu firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną na sprawy finansowe spółki, w tym terminowe wpłacanie należnych podatków, swoim zachowaniem spowodowała, że należny od spółki jako podatnika podatku dochodowego od osób prawnych podatek za 2019 roku uporczywie nie był wpłacany na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a kwota nie wpłaconego w terminie podatku wynosiła 28.520,00 złotych, czym naruszyła obowiązek określony w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 roku o podatku dochodowym od osób prawnych;

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

3. w okresie od 21 lutego 2019 roku do 21 sierpnia 2019 roku w N. jako prezes zarządu firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną za sprawy finansowe spółki, w tym terminowe wpłacanie należnych podatków., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru swoim zachowaniem spowodowała, że pobrany przez spółkę jako płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych podatek z tytułu dokonywanych wypłat należności w miesiącach od stycznia 2019 roku do maja 2019 roku oraz w miesiącu lipiec 2019 roku nie był wpłacany w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano pobrania na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a łączna kwota nie wpłaconego w terminie podatku wyniosła 7.983,00 złotych, czym naruszyła obowiązek określony w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

I. oskarżoną S. J. uznaje za winną popełnienia czynów, zarzucanych jej w punktach 1,2 i 3 aktu oskarżenia, stanowiących odpowiednio wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k., art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na mocy art. 57 § 1 kks przy zastosowaniu art. 50 § 1 kks wymierza oskarżonej S. J. łącznie karę grzywny w kwocie 2000 (dwóch tysięcy) złotych;

II. na zasadzie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwalnia oskarżoną z ponoszenia kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II W 1049/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
o.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
		Z UWAGI NA ZACHOWANIE CZYTELNOŚCI	

		<p>UZASADNIENIA I KONIECZNOŚCI ODNIESIENIA POSZCZEGÓLNYCH ZACHOWAŃ DO CAŁOKSZTAŁTU OKOLICZNOŚCI SPRAWY ZDECYDOWANO SIĘ NA SPORZĄDZENIE USTALEŃ ZBIORCZYCH DO WSZYSTKICH CZYNÓW</p>	
1.1.1.	S. J.	<p>S. J. w terminie do 27 maja 2019 roku w N. jako prezes zarządu firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną na sprawy finansowe spółki, w tym terminowe wpłacanie należnych podatków, swoim zachowaniem spowodowała, że należny od spółki jako podatnika podatku od towarów i usług podatek za miesiąc kwiecień 2019 roku upoczywie nie był wpłacany na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a kwota nie wpłaconego w terminie podatku wynosiła 32.461,32 złotych, czym naruszyła obowiązek określony w art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;</p> <p>S. J. w terminie do 1 czerwca 2020 roku w N. jako prezes zarządu firmy</p>	

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną na sprawy finansowe spółki, w tym terminowe wpłacanie należnych podatków, swoim zachowaniem spowodowała, że należny od spółki jako podatnika podatku dochodowego od osób prawnych podatek za 2019 roku upoczywie nie był wpłacany na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a kwota nie wpłaconego w terminie podatku wynosiła 28.520,00 złotych, czym naruszyła obowiązek określony w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 roku o podatku dochodowym od osób prawnych

S. J. w okresie od 21 lutego 2019 roku do 21 sierpnia 2019 roku w N. jako prezes zarządu firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną za sprawy finansowe spółki, w tym terminowe wpłacanie należnych podatków., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru swoim zachowaniem spowodowała, że pobrany przez spółkę jako płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych podatek z tytułu dokonywanych

		<p>wypłat należności w miesiącach od stycznia 2019 roku do maja 2019 roku oraz w miesiącu lipiec 2019 roku nie był wpłacany w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano pobrania na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a łączna kwota nie wpłaconego w terminie podatku wyniosła 7.983,00 złotych, czym naruszyła obowiązek określony w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>28 listopada 2006 roku do KRS została wpisana spółka z ograniczoną odpowiedzialnością pod firmą (...) z siedzibą w N.. Organem uprawnionym do reprezentacji owej spółki był zarząd. Od 14 września 2015 roku stanowisko prezesa spółki objęła S. J., która ową funkcje pełni do dnia dzisiejszego. Spółka ta prowadziła działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży hurtowej cukru, czekolady, wyrobów cukierniczych i piekarskich.</p>	<p>Informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z KRS k. 7-12</p>		

<p>Zgodnie ze złożoną przez spółkę deklaracją VAT Spółka (...) była zobowiązana uiścić podatek VAT za kwiecień 2019 roku w kwocie 32461,32 złotych. Zgodnie z art. 103 ustawy o podatku od towarów i usług termin na uiszczenie tej daniny publiczno – prawnej minął w dniu 27 maja 2019 roku.</p>	<p>Lista zaległości VAT k. 2</p> <p>Adnotacja o bieżącym stanie zaległości k.38</p> <p>Lista zaległości VAT k.39</p>		
<p>Niemniej pomimo to spółka do dnia dzisiejszego nie uiściła Naczelnikowi Urzędu Skarbowego jakiegokolwiek kwoty tytułem tego podatku. Na dzień wniesienia aktu oskarżenia w przedmiotowej sprawie zaległość spółki odnośnie tego podatku wyniosła 36495,32 złotych, co wynikało z braku wpłaty w połączeniu z rosnącymi zaległościami z tytułu odsetek.</p>	<p>Adnotacja o bieżącym stanie zaległości k.38</p> <p>Lista zaległości VAT k.39</p>		
<p>Jednocześnie zgodnie z deklaracją CIT spółka (...) z siedzibą w N. była zobowiązana uiścić podatek CIT za 2019 roku w kwocie 28500 złotych. Termin do wpłaty tego podatku upłynął 1 czerwca 2020 roku.</p>	<p>Lista zaległości CIT k. 5</p> <p>Informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z KRS k. 7-12</p> <p>Adnotacja o bieżącym stanie zaległości k.38</p> <p>Lista zaległości CIT k.40</p>		
<p>Niemniej pomimo tego spółka do dnia dzisiejszego nie uiściła Naczelnikowi Urzędu Skarbowego jakiegokolwiek kwoty tytułem tego podatku. Na dzień wniesienia</p>	<p>Adnotacja o bieżącym stanie zaległości k.38</p> <p>Lista zaległości CIT k.40</p>		

<p>aktu oskarżenia w przedmiotowej sprawie zaległość spółki odnośnie tego podatku wyniosła 33211,00 złotych, co wynikało z braku wpłaty w połączeniu z rosnącymi zaległościami z tytułu odsetek.</p>			
<p>Dodatkowo spółka (...) w okresie od stycznia 2019 roku do lipca 2019 roku zatrudniała pracowników i w związku z tym wypłacała im wynagrodzenie za pracę. Spółka w tym zakresie jako ich pracodawca pełniła funkcje płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych i w związku z tym przy wypłacie wynagrodzenia pobierała zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych. Dokładniej rzecz biorąc spółka w styczniu 2019 roku pobrała z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych kwotę 2224,00 złotych i nie wpłaciła jej w przewidzianym prawem terminie tj. do dnia 20 lutego 2019 roku, w lutym 2019 roku pobrała z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych kwotę 1432,00 złotych i nie wpłaciła jej w przewidzianym prawem terminie tj. do dnia 20 marca 2019 roku, w marcu 2019 roku pobrała z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych kwotę 1403,00 złotych i nie wpłacił jej</p>	<p>Lista zaległości PIT – 4 Adnotacja o bieżącym stanie zaległości k.38 Lista zaległości PIT -4 k.41</p>		

<p>w przewidzianym prawem terminie tj. do dnia 20 kwietnia 2019 roku, w kwietniu 2019 roku pobrała z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych kwotę 2733,00 złotych i nie wpłacił jej w przewidzianym prawem terminie tj. do dnia 20 czerwca maja 2019 roku, w maju 2019 roku pobrała z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych kwotę 44,00 złotych i nie wpłacił jej w przewidzianym prawem terminie tj. do dnia 20 czerwca 2019 roku, w lipcu 2019 roku pobrał z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych kwotę 147,00 złotych i nie wpłaciła jej w przewidzianym prawem terminie tj. do dnia 20 sierpnia 2019 roku. W sumie łączna kwota pobranych przez spółkę zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych jego pracowników, która nie została wpłacona w terminie wyniosła 7983 złotych.</p>			
<p>Do dnia sporządzenia w tej sprawie aktu oskarżenia spółka nie wywiązała się z wyżej wskazanej należności publiczno prawnej i jej zaległość wynikająca z braku wpłaty i rosnących odsetek wynosi 9050 złotych.</p>	<p>Adnotacja o bieżącym stanie zaległości k.38</p> <p>Lista zaległości PIT -4 k.41</p>		

<p>S. J. pełniąc od września 2015 roku stanowisko prezesa spółki była osobą odpowiedzialną za sprawę (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w N.. S. J. ma 25 lat i jest osobą niekaraną. W chwili obecnej nie jest znane jej aktualne miejsce pobytu – stąd też postępowanie to toczyło się trybie postępowania w stosunku do nieobecnych. Oskarżona nie posiada majątku w postaci nieruchomości. S. J. nie jest także na terenie Rzeczypospolitej Polskiej ubezpieczona. Oskarżona nie korzystała również z pomocy medycznej finansowanej przez Narodowy Fundusz Zdrowia.</p>	<p>Informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu z KRS k. 7-12</p> <p>Informacja z Krajowego Rejestru Karnego k. 23</p> <p>Zaświadczenie Starosty (...) k. 24</p> <p>Pismo ze Straży Granicznej k. 18-22</p> <p>Pismo z NFZ</p> <p>Pismo z ZUS</p>		
<p><i>0.1.Fakty uznane za nieudowodnione</i></p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p><i>OCena DOWOdów</i></p>			

0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	listy zaległości podatkowych, informacje o aktualnym statusie zadłużenia spółki, odpis pełny z KRS spółki (...) z siedzibą w N., zaświadczenie o stanie majątkowym, informacji z ZUS I NFZ informacji z K., pisma ze Straży Granicznej	Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne i przydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w tej sprawie dowody z : list zaległości podatkowych, aktualnego statusu zadłużenia spółki, odpisowi pełnemu z KRS spółki (...) z siedzibą w N., zaświadczeniu o stanie majątkowym, informacji z K., pisma ze Straży Granicznej. Dowody te zostały sporządzone w przepisanej formie, przez upoważnione do tego osoby. Co więcej należy zważyć, iż pomimo obecności w tym procesie obrońcy oskarżonej, wskazane powyżej dokumenty nie były w żaden sposób kwestionowane. Także Sąd Rejonowy w Nowym Sączu nie znalazł jakichkolwiek podstaw do podważenia wynikających z nich informacji. Tym samym fakt powstania obowiązku podatkowego, jego brak realizacji i długotrwałość w tym zakresie Sąd Rejonowy ustalił za pomocą wyżej wymienionych dokumentów.	

<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	S. J.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>S. J. została oskarżona o to, że w terminie do 27 maja 2019 roku w N. jako prezes zarządu firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną na sprawy finansowe spółki, w tym terminowe wpłacanie należnych podatków, swoim zachowaniem spowodowała, że należy od spółki jako podatnika podatku od towarów i usług podatek za</p>			

miesiąc kwiecień 2019 roku uporczywie nie był wpłacany na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a kwota nie wpłaconego w terminie podatku wynosiła 32.461,32 złotych, czym naruszyła obowiązek określony w art. 103 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług; tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

W tym miejscu należy przypomnieć, iż zgodnie z treścią art. 57 k.k.s. podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Rudymenarnym jest stwierdzenie, iż przedmiotowy czyn zabroniony jest typem indywidualnym, który może zostać popełniony tylko i wyłącznie przez podatnika. Co istotne w niniejszym postępowaniu podatnikiem podatku od towarów i usług nie była osoba fizyczna, lecz osoba prawna tj. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Fakt ten jednak nie może powodować bezkarności oskarżonej. W tym miejscu trzeba bowiem odwołać się do art. 9 § 3 k.k.s. Według tego przepisu za przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe odpowiada, jak

sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej. Konieczne jest w tym miejscu stwierdzenie, iż prezes zarządu tj. organu reprezentującego z mocy ustawy spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością mieści się w zakresie normowania tego artykułu. Prezes spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest bowiem osobą, która już z mocy ustawy jest odpowiedzialna za zajmowanie się sprawami gospodarczymi/ finansowymi spółki. Przechodząc do dalszej analizy art. 57 § 1 k.k.s. należy podać, iż w doktrynie prawa karnego skarbowego przyjmuje się także, iż dla zaistnienia przedmiotowego wykroczenia nie jest prima facie wystąpienia, żadnego skutku jednak rozwiązania szczególne zawarte art. 53 § 29 k.k.s. sprawiają, że wykroczenie uporczywego niewpłacania podatku ma charakter materialny, skutkowy - tak chociażby I. Z. w komentarzu do art. 57 k.k. Owo stwierdzenie ma istotne znaczenie w przedmiocie

ustalenia biegu terminu przedawnienia karalności. Na gruncie przedmiotowego przepisu pojawiają się dwa zasadnicze problemy prawne, które mają doniosłe znaczenie na gruncie niniejszej sprawy. Pierwszym z nich jest kwestia czy dla wyczerpania znamienia uporczywości konieczne jest kilkukrotne nie wpłacenie podatku czy też prawnie relewantny jest także jednorazowy brak płatności. Spór ten wciąż żywo funkcjonuje w pracach doktryny, jednakże na gruncie orzecznictwa sądów powszechnych zdecydowaną przewagę zajęło stanowisko zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w uchwale I KZP 11/13. W tym judykacie najwyższy organ instancji sądowej podał, iż na zaistnienie znamienia uporczywego niewpłacania podatku w terminie, będącego warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s., może wskazywać zarówno cykliczność zachowań podatnika, polegająca na umyślnym niestosowaniu się do wymogu terminowego płacenia podatku, jak i jednorazowe, ale długotrwałe zaniechanie przez niego uregulowania podatku płaconego jednorazowo, mające

miejsce już po terminie płatności tego podatku, a więc gdy ma on uregulować go już jako zaległość podatkową, jeżeli zachowanie to wskazuje, że zamiarem podatnika w momencie upływu terminu płatności podatku było uporczywe jego niewpłacanie, a więc odsunięcie uregulowania tego podatku na dłuższy okres. Sąd Rejonowy w całości podziela powyższy pogląd prawny. Nie aspirując do uzupełnienia argumentacji zawartej w uzasadnieniu tego postanowienia należy zwrócić uwagę na odmienną charakterystyki prawa podatkowego jak i przepisów zawartych w kodeksie karnym, a konkretnie w nieobowiązującym już brzmieniu art. 209 k.k. Przede wszystkim z uwagi na różny charakter jak i termin wpłacania podatku błędem jest dokonywanie wykładni synonimicznej pojęć zawartych przecież w dwóch odrębnych aktach prawnych. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż świadczenia alimentacyjne są płatne, co miesiąc, natomiast inaczej sprawa ma się z zobowiązaniami publiczno prawnymi, gdy część tak jak podatek VAT winien być płacony w okresach miesięcznych, a część jak relewantny tu podatek PIT wraz z upływem 4 miesięcy po zakończeniu

roku podatkowego. Godzi się zauważyć, iż przyjęcie przeciwstawnego poglądu uniemożliwiłoby penalizację braku płatności podatków jednorazowych jak np. podatek od czynności cywilno prawnych czy też podatek od dziedziczenia/darowizny. Taka optyka uniemożliwiłaby również stosowanie art. 6 § 2 k.k. do znakomitej większości zobowiązań publiczno prawnych. Bezsporne jest, że nie taki był cel racjonalnego ustawodawcy, co więcej sprzeczne z zasadami prawidłowej wykładni jest powielanie rozumienia wykładni pojedynczego znamienia umiejscowionego na gruncie odrębnych porządków prawnych. Nadto godzi się zauważyć, iż znamię uporczywości nie występuje już na gruncie kodeksu karnego. Zatem Sąd Rejonowy stwierdził, iż także jednostkowe lecz długotrwałe zaniechanie w płatności podatku może zrealizować znamiona omawianego wykroczenia. Drugim z kluczowych na gruncie tego procesu problemów jest kwestia zagadnienia przyczyn niewpłacenia w terminie podatku. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż niejednokrotnie podatnik nie posiada w gotówce kwoty pozwalającej na płatność zobowiązania publiczno prawnego.

Według niektórych członków doktryny prawa karnego skarbowego jak zawartej w komentarzu do tego przepisu pod redakcją P. K. wskazuje się, iż penalizowanym może być tylko zaniechanie sprawcy w sytuacji gdy posiadał on środki na zapłatę podatku, lub mógł te środki w sposób zgodnym z prawem zorganizować. Na drugim biegunie stoi stanowisko Sądu Najwyższego, które powielane jest przez znakomitą większość sądów powszechnych. Według tego poglądu obowiązek uiszczenia należności publicznoprawnych ma charakter co do zasady bezwzględny. W uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2003 r., sygn. I KZP 2/03, OSNKW 2003/5-6/57 stwierdzono: "podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki". Oskarżony prowadząc działalność gospodarczą ma obowiązek zabezpieczyć środki na zapłacenie podatku z zarobionych pieniędzy (jeżeli nic by nie zarobił, to nie powstałby przecież

obowiązek podatkowy z tytułu podatku dochodowego, a także z tytułu VAT). Należy podkreślić, że nie ma tu podstawowego znaczenia kondycja finansowa oskarżonego, to czy posiadał środki finansowe na zapłatę podatków oraz powody nieopłacenia należnych podatków w ustawowych terminach " W orzeczeniu tym wskazano również, iż nie można do rozliczeń podatnika z fiskusem stosować takich samych reguł, jak do rozliczeń cywilnoprawnych, których naruszenie stanowi przestępstwo (np. do uporczywego uchylania się od płacenia alimentów). Podatnik nie może przerzucać na Skarb Państwa i pozostałych, regulujących terminowo podatki podatników, swoich niepowodzeń gospodarczych, i nie płacić w terminie swych zobowiązań podatkowych, tłumacząc się brakiem środków finansowych na wymagane podatki. Pogląd ten jest aprobowany także przez część doktryny prawa karnego skarbowego i można się z nim spotkać w pracach I. Z., T. G. czy L. W.. Sąd Rejonowy pragnie jeszcze zwrócić uwagę, iż inaczej niż na gruncie art. 209 § 1 k.k. w wypadku zarzucanego oskarżonej wykroczenia nie jest konieczne aby sprawca swoim

zachowaniem prezentował negatywny stosunek do obowiązku podatkowego. Ustawodawca w art. 57 § 1 k.k. nie zawarł bowiem znamienia uchylania się, a jedynie znamię faktyczne w postaci niewpłacania podatku w terminie, wsparte określeniem modalizującym w postaci uporczywości, które nie dotyczy w ocenie Sądu kwestii zdolności finansowej do zapłaty podatku lecz długotrwałego zwlekania ze spełnieniem obowiązku podatkowego. Tak też te dwa pojęcia uchylania i uporczywości rozumiano na gruncie art. 209 k.k. Kwestia zdolności do zapłaty w terminie podatku winna być w ocenie Sądu rozpatrywana nie na gruncie stwierdzenia zaistnienia znamion przedmiotowych tego przepisu lecz wyłącznie na gruncie zbadania poziomu zawinienia, tj. wskazania czy sprawcy można postawić relewantny zarzut braku posłuchu dla normy prawnej nakazującej zapłatę w terminie podatku. W związku z powyższym Sąd Rejonowy w pełni akceptuje argumentacje zawartą w uchwale I KZP 2/03. Jednocześnie nie ulega wątpliwości, iż owo wykroczenie ma charakter umyślny, a więc musi zdawać sobie sprawę z istnienia konkretnego

obowiązku podatkowego i nakazanego prawem/decyzją terminem jego realizacji. W przedmiotowej sprawie S. J. stanęła pod zarzutem uporczywego niewpłacania podatku od towarów i usług należnego za miesiąc kwiecień 2019 roku. Tutaj trzeba przypomnieć, iż zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług podatnicy oraz podmioty wymienione w art. 108 są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego, z zastrzeżeniem ust. 1a-4 oraz art. 33 i art. 33b. W świetle składanych przez oskarżonego deklaracji VAT nie ulega wątpliwości, iż spółka (...) z siedzibą w N. była podatnikiem tego podatku, a więc podmiotem zobowiązanym do jego bezpośredniej zapłaty. Jednocześnie jak wynika ze złożonych przez nią deklaracji podatkowych w kwietniu 2019 roku kierowana przez nią spółka dokonała szeregu transakcji objętych przedmiotową daniną publiczną. W realiach przedmiotowej sprawy bezsporna jest wiedza

podmiotu zobowiązanego o obowiązku zapłaty niniejszego podatku, gdyż ona sama złożyła deklaracje, z którymi związany jest obowiązek uiszczenia wskazanej w tym dokumencie wysokości podatku. W realiach tego zarzutu z uwagi na okresowość terminu zapłaty tego podatku nie ulega wątpliwości, iż owe zachowania cechowały się uporczywością.

Jednocześnie w realiach przedmiotowego postępowania W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, iż czyn oskarżonej jest także czynem zawinionym. W ocenie Sądu stopień społecznej szkodliwości owego zaniechania należy uznać za średni, gdyż kwota niewpłaconego podatku przekroczyła sumę 30000 złotych, a więc owego zaniechania nie można nazwać drobnym uchybieniem. Co więcej za taką oceną tego czynu przemawia również długotrwałość owego zaniechania i związany z tym wydatny uszczerbek budżetu Skarbu Państwa. Tym samym nie sposób było twierdzić, iż stopień społecznej szkodliwości tego czynu uprawniał do umorzenia postępowania na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.. W przedmiotowej sprawie brak było także podstaw do stwierdzenia,

iż S. J. nie ponosi winę za naruszenie wyżej opisanego obowiązku podatkowego. W tej sprawie bowiem nie ustalono jakichkolwiek okoliczności faktycznych, które mogłyby ekskulpować oskarżoną. Okoliczności takie nie były także wskazywane w trakcie procesu przez obrońcę oskarżonej. Biorąc to wszystko pod uwagę Sąd Rejonowy uznał oskarżona S. J. za winną czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia tj. wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. W punkcie II aktu oskarżenia S. J. zarzucono, iż w terminie do 1 czerwca 2020 roku w N. jako prezes zarządu firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną na sprawy finansowe spółki, w tym terminowe wpłacanie należnych podatków, swoim zachowaniem spowodowała, że należny od spółki jako podatnika podatku dochodowego od osób prawnych podatek za 2019 roku upoczywie nie był wpłacany na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a kwota nie wpłaconego w terminie podatku wynosiła 28.520,00 złotych, czym naruszyła obowiązek określony w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 roku o podatku

dochodowym od osób prawnych; tj. wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. W tym miejscu w całości należy odwołać się do uwag natury teoretycznych poczynionych we wcześniejszej części uzasadnienia. Przenosząc te uwagi na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż. W realiach tego postępowania rzeczony podatek winien zostać wpłacony do dnia 30 czerwca 2020 roku. Niemniej jednak i w tym przypadku spółka w żaden sposób nie wywiązała się z przedmiotowego zobowiązania publiczno prawnego. W ocenie Sądu Rejonowego fakt braku wpłaty jakiegokolwiek sumy pieniędzy w tym okresie powoduje również spełnienia znamienia uporczywości. Podobnie jak w przypadku zarzutu z punktu I wyroku brak jest argumentów pozwalających twierdzić o chociażby limitowanym zawinieniu oskarżonej. Co więcej również w tym przypadku uszczuplenie podatkowe, które nastąpiło w wyniku zaniechania spółki (...) opiewało na kwotę kilkudziesięciu tysięcy złotych, przez co nie sposób jest stwierdzić, iż zachowanie to cechowało się znikomym stopniem społecznej szkodliwości. W związku z powyższym Sąd Rejonowy w punkcie

I wyroku stwierdził, iż także zachowanie opisane w punkcie II aktu oskarżenia wypełniło znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

Jednocześnie w rozpoznawanej skardze oskarżycielskiej S. J. zarzucono, iż w okresie od 21 lutego 2019 roku do 21 sierpnia 2019 roku w N. jako prezes zarządu firmy (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w N., będąc z tego tytułu osobą odpowiedzialną za sprawy finansowe spółki, w tym terminowe wpłacanie należnych podatków., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru swoim zachowaniem spowodowała, że pobrany przez spółkę jako płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych podatek z tytułu dokonywanych wypłat należności w miesiącach od stycznia 2019 roku do maja 2019 roku oraz w miesiącu lipiec 2019 roku nie był wpłacany w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano pobrania na rachunek organu podatkowego – Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., a łączna kwota nie wpłaconego w terminie podatku

wyniosła 7.983,00 złotych, czym naruszyła obowiązek określony w art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych tj. wykroczenie skarbowe z art. 77 § 3 k.k.s. w zw. z art. 77 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. W odniesieniu do tego wykroczenia należy podać, iż przestępstwa skarbowego stypizowanego w art. 77 § 1 k.k.s dopuszcza się płatnik lub inkasent, który pobranego podatku nie wpłaca w terminie na rzecz właściwego organu. Natomiast w sytuacji wyczerpania powyższych znamion w sytuacji gdy kwota niewpłaconego w terminie podatku nie przekracza ustawowego progu sprawca tego czynu podlega odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe. W tym miejscu trzeba w sposób jasny zaznaczyć, iż przedmiotowego czynu zabronionego może dopuścić się tylko ten, kto jest płatnikiem lub inkasentem podatku, ergo typ ten jest typem indywidualnym. W tym miejscu należy wskazać, iż w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych płatnikiem podatku jest zakład pracy podatnika, bądź Zakład Ubezpieczeń Społecznych (w przypadku emerytów i rencistów) albo Kasa Rolniczego Ubezpieczenia

Społecznego. Płatnik podatku pobiera należną zaliczkę na podatek dochodowy z dochodu podatnika i odprowadza ją na konto Urzędu Skarbowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania płatnika lub jeżeli płatnik nie jest osobą fizyczną do urzędu skarbowego właściwego według siedziby płatnika. Do urzędu skarbowego podatnika przesłana zostaje we właściwym terminie deklaracja PIT. W tym miejscu trzeba też zaznaczyć, iż w świetle literalnego brzmienia art. 77 § 1 k.k.s. penalizowane jest każde niewpłacenie pobranego podatku w terminie, oczywiście przy zachowaniu wymogu karygodności i zawinienia. Ustawodawca bowiem inaczej niż na gruncie art. 57 k.k.s nie posłużył się znamieniem uporczywości, niezależnie od jego wyżej wskazanego rozumienia. Na powyższą konstatację zwraca uwagę Sąd Najwyższy w szeregu orzeczeń jak chociażby w wyrokach w sprawach IV KKN 426/98 czy III KKN 434/97. Tym samym w każdym przypadku kiedy pracodawca – a więc płatnik wypłaci pracownikowi wynagrodzenie za świadczoną pracę pomniejszone o zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizyczny, a owej zaliczki nie wpłaci na konto właściwego Urzędu

Skarbowego ponosi odpowiedzialność z tego artykułu. Oczywistym jest zarazem, iż czyn ten jest umyślny, a więc sprawca musi wiedzieć o ciężącym na nim obowiązku w tym zakresie. Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy oczywistym jest, iż oskarżona dopuściła się zarzucanego jej wykroczenia skarbowego. W tej kwestii należy wskazać, iż w inkryminowanym okresie czasu kierowana przez nią spółka zatrudniała pracowników, a więc była płatnikiem w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Jednocześnie w świetle sporządzonych przez niego deklaracji wypłacił on pracownikom wynagrodzenie, pomniejszone o wartość zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych. E. płatnik – spółka z o.o. (...) z siedzibą w N. w sposób dorozumiany dokonała pobrania podatku. Niemniej jednak owego pobranego podatku płatnik nie wpłacił na rzecz właściwego Urzędu Skarbowego. Stąd też doszło do wypełnienia znamion przedmiotowych tego wykroczenia skarbowego. Oczywistym zarazem jest, iż odpowiedzialność S. J. za zaniechanie spółki oparte jest o treść art. 9 § 3 k.k.s. Jednocześnie oczywistym

jest, iż oskarżona zdawała sobie sprawę z obowiązku wpłacenia tychże kwot potrąconych z pensji swoich pracowników. Zatem owo zachowanie spełniało także wymóg umyślności. Równoległe należy zauważyć, iż oskarżona dopuściła się wielu czynów w ontologicznym ich rozumieniu, albowiem norma sankcjonowana została przez niego naruszona odnośnie każdej pobranej, a nie wpłaconej zaliczki. Jednakże w sukurs oskarżonej przychodzi artykuł 6 § 2 k.k.s, który pozwolił na połączenie tych zaniechań w jeden czyn w aspekcie normatywnym. Bezsporne zarazem pozostaje stwierdzenie, iż pomimo dość długiego okresu zaniechania spółki nie został przekroczony ustawowy próg, co pozwoliło poprzestać na odpowiedzialności za wykroczenie skarbowe. Sąd Rejonowy zważył także, iż czyn jest ten społecznie szkodliwy stopniu przekraczającym próg znikomości. Tak tylko można potraktować systematycznie naruszenie obowiązków podatkowych, które jedynie formalnie nie naruszało praw jego pracowników. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na fakt, iż spółka zaniechał tego obowiązku już od lutego 2019

<p>roku. Sąd też trzeba podkreślić dość długi czas tego zaniechania, oraz dość istotną kwotę niewpłaconego podatku – bliską poziomowi kontrawencjonalizacyjnego. W tej sprawie brak jest także podstaw do zanegowania winy oskarżonej – wciąż piastującej stanowisko prezesa tej spółki. Dlatego też Sąd Rejonowy stwierdził, iż S. J. ponosi winę za przypisane jej zaniechanie, co implikowało konieczność uznania jej za winną zarzucanego wykroczenia skarbowego.</p>			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. J.	I		Zgodnie z treścią art. 50 k.k.s. jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa albo więcej wykroczeń skarbowych, sąd wymierza łącznie karę grzywny w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu także innych środków za pozostające w zbiegu wykroczenia. Jednocześnie wysokość grożącej grzywny określa art. 48 § 1 k.k.s, wedle którego kara grzywny może być wymierzona w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej

wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tym samym w realiach przedmiotowego procesu Sąd mógł orzec grzywnę w wysokości od 1/10 ustawowego zagrożenia do jego 30 krotności. Sąd Rejonowy mając na uwadze fakt, iż łączna kwota niewpłaconego przez spółkę (...) z siedzibą w N. podatku wyniosła przekroczyła 60000 złotych, musiał odejść od dolnej granicy ustawowego zagrożenia. W związku z powyższym w ocenie Sądu kwota 2000 złotych będzie adekwatną karą uwzględniającą zarazem stopień społecznej szkodliwości przypisanych S. J. wykroczeń skarbowych jak i limitującego poziomu winy. Nie sposób bowiem zauważyć, iż zachowanie S. J. odnosiło się do trzech różnych obowiązków podatkowych oraz było poczynione w stosunkowo długim okresie czasu. W tym miejscu warto bowiem zwrócić uwagę, iż pierwsze relewantne w tej sprawie zaniechaniu miało miejsce już w lutym 2019 roku, natomiast kwestia zalegania z podatkiem od osób prawnych rozpoczęła się dopiero w drugiej połowie 2020 roku. Stąd też w ocenie Sądu dla oddania charakteru i wielkości naruszonych obowiązków fiskalnych kara wymierzona S. J. winna przybrać rozmiary

stanowiące dla niej realną dolegliwość, zwłaszcza biorąc pod uwagę mnogość przypisanych jej wykroczeń. Państwo polskie realizując swoją politykę fiskalną musi bowiem w sposób zdecydowany wyciągać konsekwencje wobec osób naruszających podstawowe obowiązki związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, niezależnie od wyboru formy prawnej takowej działalności. Natomiast okolicznością łagodzącą odpowiedzialność S. J. był także fakt, iż oskarżona jest osobą niekaraną, a wcześniej kierowana przez nią spółka w sposób przykładowy realizował ciężące na nim obowiązki podatkowe. Dlatego też mimo stosunkowo wysokiej kwoty niewpłaconego przez oskarżonego podatku Sąd wymierzył S. J. karę 2000 złotych grzywny, będącą w zasadzie jedynie symbolicznym ukaraniem obwinionej. Należy równocześnie podać, iż w realiach tej sprawy nie zostały spełnione przesłanki pozwalające na odstąpienie od kary, gdyż art. 57 § 2 k.k.s. stanowiący lex specialis względem art. 19 k.k.s. do zastosowania tej instytucji wymaga uiszczenia przez oskarżonego kwoty niewpłaconego uprzednio podatku – swoisty czynny żal, czego oskarżona S. J.

			nie uczyniła do wydania wyroku w przedmiotowej sprawie
Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Postępowanie w przedmiotowej sprawie procedowano w trybie dla nieobecnych. Stąd też wynikała nieobecność oskarżonej S. J. na rozprawie, pomimo jej stosownego zawiadomienia na ostatni znany adres. W niniejszej sprawie nie zaktualizowały się również przesłanki negatywne stosowania tego rodzaju postępowania, gdyż okoliczności faktyczne nie budziły wątpliwości, a w</p>			

<p>trakcie dotychczasowych czynności procesowych nie ustalono aktualnego miejsca zamieszkania/pobytu S. J.. Jednocześnie należy wskazać, iż w trakcie całego postępowania jurysdykcyjnego S. J. posiadała obrońcę z urzędu, który brał (poprzez swojego substytuta) udział w rozprawie głównej.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>III</p>	<p>Rozliczając koszty procesu Sąd Rejonowy uznał, iż w przedmiotowej sprawie względy natury słusznościowej przemawiają za zwolnieniem S. J. z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. W tym zakresie warto zwrócić uwagę, iż jest to pierwsze tego rodzaju zaniechanie oskarżonej, która to jest osobą młodą. Co więcej warto zwrócić uwagę, iż w przedmiotowej sprawie można domniemywać, iż owa zaległość wynikała z trudnej sytuacji materialnej S. J., co także przemawiało za odstąpieniem od obciążania jej kosztami procesu.</p>	

Podpis	